

КАЗКА ПРО СОНЦЕДОБРО

Одного дня, як Сонце ще було богом і йому всі поклонялися, трапилась невидана річ. Бо у Всесвіті, де багато зірок, як і на землі, де багато людей, борються між собою дві стихії: Добро і Зло. Золоте Сонце було добрим талісманом людей. Воно освітлювало їх життєву дорогу. Але десь серед космічних стовпів творення жило Зло. Це був вихор, що не мав жодної форми, але був дуже злий і небезпечний. Чорною зловісною пеленою Зло мандрувало просторами Космосу.

Того дня Зло було впевнене в своїх силах. І готувало чергову капость. Щойно Сонце вийшло зі своєї оселі й сіло на свою золоту колісницю, не проїхало й десяти кроків, як дорогу йому перебіг чорний кіт. І тут налетів чорний вихор.

Коні сполошилися, колісниця злетіла з второваної сотнями літ дороги і не зупинялися, стрибаючи по величезних камениськах. А в той час чорний вихор шмагав нещадно ясний лик Сонця, впивався колючками в його очі та уста, роздирав до крові руки. Не втримало Сонце віжок, не зупинились коні перед небезпечною прірвою. Турнув чорний вихор обезсилене Сонце з небесної арки. І став світ людський темним, а Всесвіт зажуреним. Плакали зорі, бо не знали, де їх життєдайний володар.

А він летів. Стрілою огненною, раненим голубом сизокрилим, листком, передчасно зірваним з дерева.

І був той політ недовгим. Впало Сонце на поле з пшеницею обвугленим зернятком. А надворі настала ніч. По всій землі настала темрява. І тоді на небо одна за одною повибігали зорі. Вони почали освітлювати простори Всесвіту дуже яскраво, настільки могли. Але самі від тієї важкої праці гинули. Та не дарма: зернятко від світла зірок збільшувалось невпинно. Коли стало воно таке, як велетенський м'яч, то раптом вибухнуло. І угледіли звірі польові, комашня та птахи, що вибралося з того велетенського зерняти немовля. Було воно як і людські немовлята, тільки не мало обличчя. І росло воно не з кожним днем, а з кожною хвилиною та годиною. Його ніхто не годував. Та він виріс. Високим юнаком, міцним у плечах. І ніхто не насмілювався підійти до нього. Тільки малий ховрашок підійшов і промовив:

- Хлопче, на світі людському і поміж звірами є багато таких, хто має очі, та не бачить головного. А ти виріс у темряві й дуже швидко. І ти не став жорстоким, хоч не бачив світла. Я відчуваю, що ти добрий серцем.

Промовив до звірка юнак:

- Дякую, що підійшов до мене та заговорив, польовий звірику. Я ніколи не кривдив і не кривдитиму тих, хто живе на цій землі. Я нічого не бачу, бо згубило мій зір Зло, кинувши жменю смоли з порохом до моїх зіниць. Будь моїм поводитирем.

Відповів ховрах:

- Добре, буду.
- І звернувся юнак до ховраха:
- Поводире мій вірний, треба знайти мені водиці, щоб омити своє лице.

Зажурився ховрах:

- Важкою буде наша дорога. Багато зірок погасло від того, що віддали своє світло. Темрява густа. Ми довго будемо шукати воду. Але, впевнений, що знайдемо.
- Авжеж знайдемо, – відповів юнак. – Я створив землю і розлив по її твердині воду ще до того як народився тут, на цьому полі.

Здивувався ховрах тим словам. Але не став розпитувати.

Сорок днів і сорок ночей, які були дуже темними, мандрували в пошуках води ці двоє. І тут почув юнак тихий шелест водної гладіні, і промовив ховрахові: «Веди мене до води»!

Ховрах співав свою пісню, а юнак ішов за тим голосом. І ступив він на беріг ріки. А потім помаленьку дібрався до води. Набрал повні пригоршні життєдайної вологи і вмив нею свою голову. І тієї ж хвилини сталось диво: у нього з'явилися очі. А потім заіскрилась усмішка. Вона розігнала темряву. Знову постало довкола світло. Для людей і всього світу настав день. А юнак з гарним обличчям звернувся до ріки:

- Дякую тобі, Бористене, за допомогу. Твої життєдайні води віднині і довіку віків не спинятимуть свого плину. Ти будеш для людей символом єднання і торжеством добра. А я щодня прокидатимусь, і гладитиму своїми долонями твої обшири, щоб ти був спокійною рікою і ніколи нічим не хвилювався.

Подякував просвітлений юнак ховрахові за вірну службу. Відтак прикликав з небесної брами коней. Сів на свою бричку і став знову Сонцем на небі.

Не змогло пережити Зло своєї поразки, сховалось у найтемнішому кутку Всесвіту.

А ховрах кожного дня виглядав зі своєї нірки Сонце. Так заповів робити своїм онукам і правнукам.

І щоб ви знали, що відбулась ця подія там, де нині процвітає славне місто Дніпропетровськ. На місці пшеничного поля нині люди забудували понад 2200 вулиць. А чого ж дивуватись? Їх самих тут – понад мільйон.

Ще мушу розповісти й про таке. Як Сонце повернулось на небо, то люди мали світло, а відтак під могутніми спалахами полум'я навчилися кувати різні речі. Перший з-поміж ковалів викував першою річчю щит. На ньому помістив три семикутні зірки. Вони означають вічність світла і торжество його перемоги над темрявою. Число «3» означає, що, маючи Сонце на небі і Добро в серці, люди мають минуле, сьогоднішнє і майбутнє.

Вже через тисячі літ жителі цього міста почали кувати на своїх щитах також шаблю та стрілу. Вони є ознакою того, що місто перебуває під захистом добрих сил. Бо війна між Добром і Злом ще не завершена.

Кожен з нас повинен бути на боці Добра. А для того слід шанувати своїх батьків, поважати всіх людей і любити рідне місто. Пам'ятайте, що Сонце щодня сідає на свою колісницю й об'їжджаючи свої володіння, вітається з річкою Бористеном, що ми її вже звикли називати Дніпром, а відтак з кожним вікном ваших домівок. Знайте, що Дніпропетровськ – столиця двох основних цінностей українського народу: літератури і освоєння космосу, передових космічних технологій. Тому за цим містом – сонячне майбутнє!